LASTURA 19

Zpravodaj Římskokatolické farnosti u kostela sv.Jakuba Staršího, Praha 10 - Petrovice

říjen 2008

po prázdninách o prázdninách

MOJE RODINA

(co k tomuto tématu řekl sám Pán Ježíš: Mk 3,31-35 nebo Mt 12,46-50 nebo Lk 8,19-21).

Dnes večer, na svátek svatého Františka (svého patrona, kterého jsem si vybral při svém křtu před dvaceti lety), jsem věšel na farní vývěsky plakátek s pozváním na další třetípáteční přednášku, tentokrát na téma „Dějiny celibátu“ (*v době, kdy čtete tyto řádky, už jste ji možná někteř íi absolvovali – pozn.red.*). Napadlo mě, jak mnoho dnešních lidí má námitky proti tomuto způsobu života svázaného s kněžskou službou v římskokatolické církvi. Mockrát jsem to slyšel, často od lidí, jejichž styl života se celibátu ani trochu nepodobá, i od členů církve, kteří si sami možnost rozhodování o takové možnosti ani nepřipouštějí.

Já bych chtěl vyjádřit své přesvědčení, že tato instituce přes své těžkosti může být cestou mimořádného požehnání, otevřených možností, a že život ve farní rodině, třeba v té naší, může být pro kněze natolik naplňující, že svého rozhodnutí nelituje.

Prožil jsem jako velké požehnání všechny ty možnosti být s Vámi toto léto - třeba na farní dovolené, na pouti Bavorskem - o kterých se píše v tomto čísle Lastury. Těším se i na vše, co je před námi. Funglnovou nabídkou je možnost prožít spolu farní zimní rekreaci v krušnohorském Božím Daru - spolu s adoptivním čestným farníkem, tělocvikářem teologů, doc.PhDr.Karlem Kozlem, CSc. (a několika jeho studenty, včetně našeho kostelníka Jirky), který přesto, že před několika týdny prodělal těžkou operaci, hýří optimismem a velmi se těší na tuto akci s námi.

A já se už teď těším, že se aspoň s většinou z Vás - mé rodiny - uvidím 23.listopadu 2008 na farním shromáždění

Váš a Kristův kněz František

Ne, opravdu se Lastura nedala do služeb obuvnické propagace! To jenom Jirkovy botky z minulého čísla si našly nové kamarádky a společně o prázdninách ledacos prožily. Více o tom najdete v dalším obsahu tohoto čísla.

redakční okénko

Tak už se opravdu nedá nic dělat. Prázdniny bohužel skončily už i vysokoškolákům a tak volky nevolky musíme s tímhle číslem ven. Ale vy – naši neskonale trpěliví čtenáři – jste už vlastně na tuto lastuří anomálii asi zvyklí. Schválně jsem se podíval do archívu a opravdu. O prázdninových prožitcích píšeme už potřetí a nikdy se to přitom nepovedlo vydat dříve než v říjnu (loni dokonce až těsně před adventem **L**). Takže zde se musíme omluvit především našim autorům, které jsme už od začátku srpna masírovali a macerovali, že další Lastura už už má vyjít a už se čeká jenom na ně. A kteří už jsou také určitě nadmíru nedočkaví, kdy jejich dílka spatří světlo petrovického světa. A nejsou to dílka ledajaká. Hlavně Jirka Fischer už dosahuje kvalit vpravdě jiráskovských. Tedy aspoň co se týká rozsahu. Z hlediska poutavosti a vtipnosti je výrazně lepší a čtivější **J**. Další hlavní prázdninové příspěvky jsou produkty přímo kolektivní. O vznik toho o další (už třetí) etapě putování do Compostely se zasloužilo autorů dokonce hned devět (!).

"BAŤOVSKÁ" LASTURA Č.2 ?

Možná leckterého z vás čtenářů při pohledu na obálku tohoto výtisku napadla otázka, jestli teď náhodou nebudou v Lastuře boty už pořád. Určitě ne – příští čísla už budou zase pěkně "bosá". Ani tentokrát jsme si s "botičkami" nepohráli kvůli tomu, že by Lasturu třeba začal sponzorovat nějaký zdejší švec (což by ostatně nebylo marné **J**). Ba ani kvůli pietní vzpomínce na toho českého ševce nejslavnějšího - nedávno zesnulého Tomáše Baťu. (Ostatně ani žádné ze zde prezentovaných bot, myslím, nenosí tuto věhlasnou značku.) Jenom prostě všechny ty prázdninové příspěvky v menší či větší míře spojuje téma pěšího putování a tedy i příslušného hlavního "dopravního prostředku" – pořádných bot. S botami mám poměrně kuriózní zážitek i já osobně. Když jsem se totiž ve Starých Hutích zouval po návratu z pouti na Velehrad, zjistil jsem, že moje oblíbené, pěkně prošláplé a mnohými horami otestované "trekovky" právě dosloužily a to definitivně. Obě silně odstávající podešve nepřipouštěly žádnou naději na nějakou úspěšnou ševcovskou resuscitaci. Ještě, že mi aspoň vůbec umožnily návrat a to dokonce aniž bych zaregistroval nějaké výrazné problémy. Jenže to také znamenalo, že týden před odjezdem na svatojakubskou pouť musím vybrat, koupit a aspoň formálně prošlápnout botky nové. Nakonec se to povedlo, i když puchýřů a jiných "nožních" těžkostí bylo o něco více, než jsem býval zvyklý. Ale těžko si představit, jak by to dopadlo, kdyby se moje staré obutí poroučelo o těch několik dnů později.

Tak běžte radši zkontrolovat své (už asi zimní) obutí, jestli vás třeba nečeká něco podobného a potom pozorně dočtěte celou tuhle Lasturu, ať nepropásnete třeba naši "velkou" soutěž, která je ostatně (jak jinak), také o botách **J**.

Mirek N.

POHODA

Ten člověk, co na mě huláká z okna, byl celý rok mým klientem. Chodíval jsem mu dvakrát týdně pomáhat. Vždycky býval nepříjemný a v jednom kuse nadával, když ne mně, tak na prodavačku, na donášky obědů nebo Paroubkovi. Rozloučit jsem se chtěl, ale za neustálého titulování nepublikovatelnými slovy a doporučování, jaká libá místa bych mohl ještě navštívit, mě nějak přešla chuť. Alespoň ho to přimělo otevřít okno. Za situace, kdy někdo vykouří čtyřicet cigaret za den, se jeho příbytkem line velmi nevábná vůně, což ještě umocňuje skutečnost, že se v chalupě celý rok nevětralo. Bůh s Vámi. Snad se najde někdo další, kdo Vám bude chodit nakupovat. Já po roce v Charitě končím, protože jsem se dostal na vysokou školu. Tohle je naštěstí ojedinělý případ. U ostatních klientů se rozloučení bude podstatně lišit, jsou to vesměs milí a přívětiví lidé. Práce pro tyto staroušky pro mě byla skutečně velkým přínosem, ale před prázdninami jsem musel skončit. Nestíhal bych.

Drc, drc, drc. Jízda po dálnici D1 je skutečně zajímavá. Tohle má být jedna z našich nejvytíženějších komunikací? Betonové panely jsou tu položeny tak umělecky, že to s námi šíleně hází. „Je to bezpečnější," říká otec František, „nevznikají pak vyjeté koleje, které jsou častou příčinou dopravních nehod." Už mlčím. Je lepší si zadnici chvilku natřásat a mít ji v bezpečí, než naopak. Tu chvilku to vydržím. Za dvě hodinky už budeme ve Starých Hutích, kde se koná druhý ročník farní dovolené. V autě sedí kromě mě a otce Františka doc. Karel Kozel, můj nastávající profesor tělocviku na Katolické teologické fakultě UK, který se s námi této akce zúčastnil už loni.

Tenhle schod je nějak nakřivo. Aneb vitální Karel nevynechá žádnou příležitost k udržování kondice.

Staré Hutě nám jsou dobře známé. Strávili jsme tu týden už minulý rok. Je to malebná vesnička nedaleko Uherského Hradiště, přesně taková, jaké mám rád. Rozmlácená silnice, jedna malá prodejna, to jde ruku v ruce s klidem, který mi ve velkoměstě tolik schází. Nikdo se sem nepohrne. Objekt, ve kterém jsme byli ubytováni, je tvořen čtyřmi chatičkami, u kterých se mi moc líbí, že je možné jen otevřít dveře a sednout si na lavičku na zápraží. Nevím, jestli mi teď budete rozumět, ale možnost vyjít z domu a sednout si na

lavičku pod okna bez starání se o to, zda jsem zamknul, mi dává pocit volnosti. V panelovém bytě bych si takhle sedl možná tak na balkon, což při výhledu na sousední panelák není zrovna nejlepší řešení.

Po příjezdu jsme vyrazili na večeři do již osvědčené restaurace ve Stupavě, která je od Starých Hutí vzdálena zhruba 2 kilometry. Měli jsme z loňska zkušenost, že tu dobře vaří a po jídle dávají zadarmo zákusek. Jenže věčně trvá jen nebeské království. Jídlo bylo dobré a ačkoli jsem oproti minulému roku nemohl pět ódy, vždycky jsem se dobře najedl. Zákusky nejspíše došly. No co, kolik je takových hospod, kde člověk dostává něco zadarmo? Po večeři jsme se vrátili k chatičkám a čekali na příjezd Jarešových, prvních farníků, kteří kromě nás dorazili. Strávili jsme pak spolu hezký večer před chatkami.

Pevný program jsme si nestanovili po celou dobu pobytu. Každý si dělal, co chtěl a co se mu zrovna zamanulo. Byly však body, u kterých jsme se většinou všichni sešli. Jako třeba ranní modlitba chvály. A nutno říci, že jsme při této činnosti s časem nijak netroškařili. Každé ráno jsme se sešli, najedení či hladoví, a modlili se breviář i se čteními. Musím uznat, že jsem z počátku neměl ani tušení, do čeho to vlastně jdeme. Ranní chvály znám, ty už jsem se několikrát modlil. Dvě čtení navíc? To by mohlo být docela hezké. Vůbec jsem ale netušil, že se pod dvěma čteními skrývají ještě tři žalmy. Modlitba tedy zabrala dobrých tři čtvrtě hodinky. Start do nového dne to byl ale krásný. Když už jsem si zvykl, že dvě čtení znamená vlastně pět, rád jsem se je modlil. Mimo této modlitby jsme měli skoro každý den mši svatou. V jedné budově *(na místě původní stáje – pozn.red.)* se totiž nachází kaple. Je to tu prázdné, pomyslí si člověk, když vejde dovnitř. Kříž, svázaný z nerovných větví, obětní stůl, 5 lavic, nejspíše na důchod odvezených z nějakého většího kostela, a prázdné jesličky. Dost strohé. Nač ale potřebujeme všechnu tu pomíjivou krásu? Nejdůležitější při bohoslužbě je přeci otevřenost srdce.

I o.František ten úctyhodný stroj zkrotil

Okolo poledního jsme se rozhodli trochu přizpůsobit prostředí našim představám. Jéé! Takovou sekačku v paneláku nemáme! Prohlížím si stroj, se kterým mám posekat hřiště. „Co je to za dovolenou?“ táže se mě místní paní, která prochází náhodou kolem. Kroutí hlavou. Pro lidi na vesnici je sekání trávy rutinou. Pro mě, Pražáka takové práci příliš nezvyklého, je ohromná radost jezdit s traktůrkem sem a tam a žnout hřiště.

Škoda, že je tak malé. Ještě tu mají křovinořez, ale nějakou radost musím také přenechat Filipovi. On má podobné řádění ještě raději než já, tak už ho radši nebudu provokovat a také ho k něčemu pustím. Ještě je třeba prosekat cestu ke studánce a to je pro něho ideální příležitost, jak se vyžít stejně jako já. Ano, studánka. Chodíval jsem k ní s kastrolem pro vodu opravdu rád, mělo to v sobě něco kouzelného. Ke studánce místo do supermarketu jsem ještě nikde nechodil. A voda z ní byla skutečně výborná, čistá. V místech, kde se voda zadržovala, žil malý, podlouhlý hmyz. „Jsou to blešivci," vysvětloval otec František, „vyskytují se jen v místech, kde je voda největší kvality."

Mezi tím, co jsme sekali trávu a obhlíželi studánku, dorazila pastorační asistentka Pavlína Čančarová. „ Příště musíš spustit větší kravál, kmotřičko, abychom věděli, že už jsi přijela," doporučoval jsem jí, když jsem zjistil, že už je hodinu tady a já o ní ještě nevím. Ale kdepak, to by bylo proti její přirozenosti. Zůstaň taková, jaká jsi, Pavlíno, tichá a nenápadná. Mám Tě takovou rád.

Přes den bylo velké horko, a tak jsme po obědě všichni vyrazili na koupaliště do Koryčan. „Tady je ale mladých slečen," prohodil ke mně Filip, „měli bychom na ně nějak zapůsobit." Vyšvihl se na zábradlí a začal na něm dělat otočky, skrčky, div že ne přemety. Slečny? Ne! Kvůli těm to nedělá. Byla to jen poťouchlá poznámka. Chodit po zábradlí se naučil skutečně dobře, spadnout jsem ho ještě neviděl a teď využívá každé příležitosti, jak své schopnosti udržovat. Ani mě nehne. Za tebou nepolezu. Měl bych papulu na maděru. Takové věci budu provádět na nějakém odlehlém místě, bez čumilů, kde to zábradlí nebude tak vysoké. Koleje by byly ideální. Navíc mám jinou představu o tom, co dělat na koupališti. Jsem vodní živel a z vody mě vytáhne jen máloco. Umím ve vodě dělat vrtule, vrtulník a nedávno jsem objevil, jak lze foukat do vody tak, aby se na hladině vytvářely drobné kuličky. To se musí fouknout do vody rovnoběžně s hladinou, zároveň mám mírně vysunutý spodní ret, tak vzniknou kuličky, které se po určitou dobu koulí po vodní ploše, dokavaď neprasknou. To je na slečny jak dělané! Tento způsob je ověřen mnohaletou vodnickou tradicí, při níž lovecké náčiní tvoří perly poházené po hladině. Žel po tom, co by milá slečna zjistila, že má perla je jen voda, vzduch kutálející se po hladině a k tomu všemu po krátké chvíli praskne, bych nejspíše dostal po čumáku stejně rychle, jako bych padal ze zábradlí.

Zatáhlo se. Z plovárny se začali vytrácet lidé. Hurá! Bazén se vylidní a bude tam konečně dost místa i pro mě. Přiznávám, jsem v tomto ohledu docela dost náročný. Nejraději mám přírodní rybník, dost velký na to, abych si mohl stanovit nějaký cíl, ke kterému doplavu, s vodou, která sice nemusí být zrovna nejčistší, ale měla by alespoň trochu působit zdravým dojmem. Počet takových vodních ploch v Čechách je dle mého názoru nedostačující a když už se takové místo najde, je obsypáno lidmi, jak sladký sirup mravenci. Proto raději chodím

plavat za pochmurného počasí, kdy se ostatním moc k vodě nechce. Za situace, která právě nastala, jsme tedy ihned naskákali do bazénu a Karel se zjevnou radostí využíval svých pedagogických znalostí a navrhoval nám, jak bychom mohli své plavecké styly ještě zlepšit.

Do Koryčan jsme jezdili plavat skoro každý den. Ve Starých Hutích jsme pak po večerech dělávali táborák, povídali si, zpívali a opékali biřmovací špekáčky, které se stejně jako minulý rok opět nesnědly *(tedy při tom biřmování – tady na zdravém vzduchu už neměly šanci přežít – pozn.red*.). Krom toho vytáhl Filip lano a toho, kdo měl zájem, na něm učil chodit. Dobře, zkusím to. Už jsem na laně asi dvakrát stál, když jsme byli s Filipem spolu venku. Snažím se vyhoupnout nahoru a udržet rovnováhu, provaz se mrcha pěkně mele, udělám krok, nejvýš dva, ale dál už to nejde. Končím. Seskakuji dolů a ještě to několikrát zkusím, opět s nevalným výsledkem. Asi to nebude zrovna moje parketa. Vracím se k ohni a znovu se zapojuji do rozhovoru, který umlká až kolem půlnoci.

Ráno jsme vstávali mezi osmou a devátou hodinou. Po modlitbě a mši svaté odjeli Jarešovi na koupaliště, zatímco otec František, Pavlína, Karel a já jsme vyrazili na Brdo, nejvyšší vrchol Chřibů - vrchoviny, ve které se Staré Hutě nacházejí. Objevil se však problém. Tam, kde mělo být turistické značení, žádné nebylo. Navíc cesta, která nám připadala, že má vhodný směr, byla pro staršího Karla neschůdná. Vrátili jsme se tedy zpět a po obědě jsme se vydali za ostatními na plovárnu. Tam dorazili také další účastníci pobytu, Milka Marečková a její dvě neteře Jana a Hana.

Do vody jsem lezl s protaženým obličejem. Tam si nezaplavu! Sotva udělám pár temp, narazím na nějakého cachtala, co si hází s míčem, bere druhého na ramena a strká se s jinou dvojicí, která se snaží jejich náporu odolat, či skáče do vody v těch místech, kde mezi těmi všemi lidmi zbylo alespoň trochu prostoru. Nic naplat, nezbývá než se přizpůsobit. Po pár pokusech o plavání jsme vytáhli míček na líný tenis a házeli si stejně jako ti okolo. Po nějaké době jsme se dostatečně vyblbli a vrátili se k chatkám, kde jsme večer opět zapálili ohýnek.

Jelikož Milka a holky obývaly svojí vlastní chatičku na druhém břehu potoka, odděleně od ostatních, vzniklo pro ně označení amazonky a protože se u nich později zabydlela obzvláště lítá Pavlína, chodili jsme pro vodu se zvláštní ostražitostí, nejlépe v době, kdy divoženky své pozice opustily. To nastalo ve středu k polednímu, kdy všechny naskákaly do svého transportéru Škoda 125, že prý pojedou na koupaliště. „My tady počkáme na příjezd Idy, pak za vámi dorazíme," oznámili jsme jim, než odjely. Nečekali jsme dlouho. Soňa Ida Váchalová, jeden z našich nejnovějších přírůstků do farní rodiny, na sebe nenechala dlouho čekat. Pak vyrazili na výlet Jarešovi a když se Ida ubytovala, mohli jsme vyrazit i my, tedy otec František, Karel, Ida a já.

Dohodli jsme se, že naším cílem bude Střílecký hrad a poté koupaliště. Nestačili jsme se divit, jak často jsme se na cestě potkali s ostatními. Poprvé jsme potkali Patricii s Vlastislavem Jarešovými těsně před Stříleckým hradem. Sdělili nám, že celý hrad se skládá z několika kamenů, několik set let starých. „Zato je tam pěkná vyhlídka," sdělili nám, aby nás úplně neodradili. Ani nemuseli. Hrady jsou hezké, jen co je pravda, ale hezkou přírodu mám ještě radši. Vyhlídka stála za to, bylo slunečno a nám se naskytl rozhled do ohromné dálky.

Podruhé jsme se s Jarešovými střetli na silnici. Vjeli jsme do zatáčky a za ní Filip zrovna vyzvedával své rodiče, aby je odvezl na plovárnu. Od té doby jsme se nerozdělili. U vody jsme zjistili, že holky byly na Stříleckém hradě taky, jenom o chvíli dříve, než my.

Jana bývala aquabela. Na jejích plaveckých schopnostech je to vidět. Kvalitně ovládá motýlka, což se dneska málokdy vidí, a umí zůstat ležet na hladině, aniž by se hnula. Motýlek se hned tak nenaučím, to chce cvik, ale to ležení na hladině bych zkusit mohl. Pokládám se na hladinu, chvilinku to vypadá, že to půjde, ale pak mi nohy začínají klesat dolů. „Zkus to ze začátku se vzpaženýma rukama," radí mi Jana. To bylo lepší. Chviličku jsem to zkoušel a pak už jsem se bez větších problémů dokázal udržet na hladině. S rukama podél těla je to však pro mě do dneška oříšek.

Druhý den ráno odjela Pavlína s otcem Františkem na Velehrad, kde se konalo setkání církevních zaměstnanců ve vězeňské službě. Milka, Jana, Hana, Karel a Filip odjeli na zámek do Buchlovic, na kterém já jsem byl už před dvěma měsíci a zbytek odjel na Velehrad, prohlídnout si baziliku, kterou jsem si prohlédl rovněž dva měsíce předem, zároveň s buchlovickým zámkem. Zůstal jsem tedy na chatkách sám a cvičil jsem si nějaké akordy na kytaru. Pak mi zavolal Filip, že už se vrací a jestli bych s nimi nechtěl jet na oběd. Namačkali jsme se tedy v šesti do škodovky. To je panečku žihadlo! V takovém už jsem dlouho nejel. Vzpomínal jsem na dobu, kdy míval stejné auto náš děda. Na tomto kousku byly navíc provedeny drobné

Prázdninová hudební idylka na zápraží

tuningové úpravy. Například nové poklice u kol a zvukový signál, když člověk zapomene rozsvítit světla.

Po obědě jsme jeli na koupaliště. Během mazání opalovacím krémem jsme se všichni prohlíželi, zda se na nás nepřisálo nějaké klíště. Na mě nelezou. Žádné jsem na sobě nenašel už pět let. „To víš," povídá Milka, „vždyť ono těm ubohým klíšťatům ani nestojí za to se prodírat skrz ty tvoje chlupaté nohy." Pche! To zrovna! Když se podívám na ostatní, tak jsou moje nohy úplně normální. Navíc já vím, čím to je, že na mě nejdou klíšťata. To tajemství se skrývá v pivu. Obsahuje vitamín B, který klíšťata odpuzuje. A já jsem dostal poslední klíště někdy v době, kdy jsem nastupoval na pivovarnickou školu. Navíc v konkurenci takových dobrot, jako je Filip a Hanka, nemám šanci u klíšťat obstát.

Večer jsme opět seděli u ohníčku. Bylo již pozdě a venku jsme zůstali jen já, Milka, Jana, Hana a Filip. Brnkal jsem něco na kytaru. Z louky se najednou ozval zvuk, jako když sténá nějaký hlodavec ve spárech dravce. „Jirko, přestaň hrát," povídá Milka. Zaposlouchali jsme se. „Prasata!" Nevím, kdo to řekl, ale všem nám v tu chvíli bylo jasné, že má pravdu. To kvíkání, to byla malá selátka. Začali jsme dělat rámus a volat do noci. „Hele nedovoluj si! Jdi si po svejch!" Spoléhali jsme na plachost těchto nevítaných hostů. Ozvalo se však výstražné zachrochtání. Byla to svině – maminka. „Honem pryč!" Holky zmizely pod kopcem. Já a Filip jsme začali dělat ještě větší kravál. Nebylo třeba. Po onom bojovném zachrochtání se bachyně i s podsvinčátky obrátila a prchala k lesu.

Ráno začalo pršet. Celý den jsme byli schovaní doma až na jednu malou procházku po Starých Hutích. Jarešovi odjeli za příbuznými na Slovensko, Pavlína s otcem Františkem byli stále na vězeňské konferenci, takže jsme se této vycházky účastnili jen já, Milka a Jana s Hankou. Došli jsme k jedné ohrádce, ve které pobíhala dvě čínská prasátka. Jen co nás zmerčila, utíkala ke kraji ohrádky, jestli nedostanou něco k snědku. „No, tu máš," podával jsem jednomu z nich kus pampelišky. S chutí ji snědlo. „Vy jste ale roztomilí," ujišťovali jsme čuníčky, zatímco jsme hledali další kusy čerstvého mlíčí. Jen se po něm zaprášilo. „Au! Obludo! To seš toho tak lačnej, že mě zároveň musíš kousat do ruky?" Došel jsem svého. Když jsem včera v té tmě ani neviděl tu rodinku divočáků, tak mě alespoň pokousal tenhle malej čínskej kňour. „Hanba ti, protivo! A příště zase přijď! Po čumáku dostaneš!"

Okolo čtvrté se vrátili otec František s Pavlínou. Nebylo moc času nazbyt, neboť na šestou jsme byli pozváni do vinného sklípku k panu Běhávkovi - Božímu člověku, který nám stejně jako minulý rok otevřel brány k svému domácímu pokladu - vinnému sklípku. Kromě nás, co jsme byli ve Starých Hutích již ubytováni, dorazili do sklípku také ti, co se rozhodli strávit s námi víkend. Byli to Mirek Nedoma, Zbyšek Ištok, Vladimír Obrátil a Jana

Miňovská se synem Martinem. Pan Běhávka nás přijal s otevřenou náručí a nechal nás ochutnat každý druh vína, který on sám vlastnoručně vypěstoval. Mezi nimi bylo i víno slámové, jehož cena se v obchodech pohybuje okolo 600Kč za 200ml. Během večera jsme zpívali moravské písně, přičemž se kormidla chopil Zbyšek Ištok, rodák z Valašska, který má těchto písní ohromnou zásobu. Čtyři hodiny uběhly jako voda. Děkujeme, pane Běhávko, za vaši ochotu a velkorysost. Bůh Vám to oplať.

Ve sklípku u Běhávků bylo opět báječně. I díky oběma hlavním zpěvákům – Zbyškovi i samotnému hostiteli(foto vlevo).

Vstávali jsme brzy. Byl pátý červenec, který je v církvi (a v naší vlasti obzvlášť) spjat se svátkem Cyrila a Metoděje a my jsme byli pouhých 12 km od Velehradu. To bychom byli pěkné bábovky, kdybychom se nevydali na poutní mši svatou pěšky. Vyrazili jsme v sedm ráno, cestou, kterou jsme šli již minulý rok. V její půli se nachází vesnička Břestek, v níž roste sekvojovec obrovský - strom dovezený z Ameriky před 270 lety hrabětem Bertcholdem. I po zásahu bleskem patří se svými 32m k nevyšším stromům svého druhu v Evropě. „Tady na tom obrubníku jsme minulý rok odpočívali.“ Ani bych si na to nevzpomněl, kdyby na nás tehdy nepřišel místní pán s kosou. „Takové způsoby nám u nás v dědině nezavádějte, sedět na silnici!“ Rozkřikl se na nás. Chvilku nás pozoroval, nasupeně nás probodával pohledem a pak, když zjistil, že jeho chování nijak zvlášť nechápeme, rozhořčeně pokračoval v cestě. Kousek dál ho viděl ještě Mirek Nedoma, který se opozdil při focení, jak drmolí cosi pod vousy, nejspíše svolává všechny běsy.

Nádvoří před velehradskou bazilikou se topilo v záplavě poutníků. Všichni přišli oslavit další rok od doby, kdy se na Velké Moravě poprvé úspěšně zvěstovalo evangelium. „Jděte do celého světa.“ Kdyby naši věrozvěstové neuposlechli Kristovi výzvy, která se dnes stává mottem velehradské pouti, my Češi, v té době nejspíše národ dost podivných praktik a mravů, bychom

nepoznali světlo, které do našich srdcí vnáší Kristus. Hlavním celebrantem mše svaté byl kardinál Giovanni Coppa, první nuncius v postkomunistické Československé republice. Ve svém kázání se mimo jiné zmínil o tom, jak rád se do Čech vrací, ba že se i z půlky jako Čech cítí.

Vláďo, práskni do koní! Zpátky už dojedeme na valníku…

Sotva jsme si trochu odpočali po zpáteční cestě, šli jsme si na hřiště zahrát volejbal. Tedy ona to byla spíše plácaná hraničící s fackovanou, to když se dva náruživí spoluhráči nedohodli, kdo vlastně dopadající míč vybere. Po setmění jsme zapálili oheň a za doprovodu kytary si užívali poslední večer tohoto ročníku farní dovolené.

My se ještě uvidíme, pomyslel jsem si, když jsme druhý den ráno projížděli kolem ohrady s prasaty. Tedy, jestli z tebe do té doby už nebude pečínka. Návrat do Prahy jsme museli stihnout do mše svaté. Po cestě jsme se ještě pomodlili breviář. Bylo za co Bohu děkovat, za počasí, za společenství a za spoustu krásných zážitků.

text i foto: Jiří Fischer

PRVNÍ LASTUŘÍ POUTNÍ KOMIKS

Ještě na žádném příspěvku do Lastury nepracovalo tolik autorů. Tady hned devět, tedy komplet celá výprava z trasy letošní etapy putování do Compostely. Někdo přispěl fotografiemi, někdo textem a někteří obojím. Pro zjednodušení a úsporu místa jsou autoři jednotlivých obrázků či pasáží dále označováni pouze iniciálami a zde je tedy klíč k jejich určování:

AN = Anežka Nedomová, FJ = Filip Jareš, FP = o.František Převrátil, JF = Jirka Fischer, JK = Josef Kot, MM = Maruška Michalcová, MN = Mirek Nedoma, MŠ = Maruška Štefková, MT = Martina Trnková.

Uvedené hlášky většinou neznamenají, že takto byly opravdu v dané souvislosti řečeny, ale spíše vyjadřují vzpomínky, pocity či reflexe jednotlivých autorů a často vystihují jenom momentální inspiraci situací na daném obrázku. Z původního souboru 34 fotografií se nám jich do Lastury vešlo jenom 16, ale celý komplet bude brzy umístěn na webové stránky farnosti, takže o nic nepřijdete.

MN

16 POUTNICKÝCH POHLEDŮ DEVATERO OČIMA

foto JF

1) pondělí 14.7.2008 Vimperk
MŠ: Vlaková zastávka - začátek cesty a tím i dobrodružství Božího
FJ: Pro většinu čekání na poslední přibližovadlo na dalších 13 dní... do Volar.
MT: Tady je ještě vidět Pepova krabice s buchtičkami.
FP: V té krabici jsou úúúúúúžasné buchty od Pepovy maminky.

foto MT

2) pondělí 14.7.2008 Státní hranice Mláka – Bischofsreut
MN: První hraniční čára na naší pouti.
MŠ: Překračujeme státní hranici v myšlenkách se všemi, kteří nás na cestě doprovází a které s sebou neseme my.
FJ: Rozloučení s naší vlastí
AN: Přestáváme mluvit česky a začínáme sprechtit.
FP: Tady už se bude zdravit Grüß Gott ! (čti kriskot).

3) pondělí 14.7.2008 Haidel *foto:MM*
JK: Proti větru je třeba postavit se čelem a zaujmout takovou aerodynamickou polohu, aby přítlačná síla vznikající laminárním prouděním na rozhraní hřbet – vzduch byla vyšší, nežli síla kolmá na temeno hlavy. Pozor však na vítr z opačného směru.
AN: Skoro to vypadá, jako by se Filip dal na jiné náboženství, ve skutečnosti si ale pouze testoval, jak se mu asi bude spát nahoře na rozhledně Haidel.
MŠ: Tady nahoře " na vídrholci " by nemusel být špatný nocleh, Pepa se pak však raději uchyluje do přilehlého lesíka a my děvčata dáváme přednost zcela přízemní boudičce. A ráno se nám skutečně potvrzuje moudrost našeho rozhodnutí...

FP: Filipovi asi něco upadlo na podlahu čtyřicetimetrové rozhledny, že by špendlík? Nebo se modlí?
MT: Skoro jako v Mekce **J**
FJ: Jména!!! Kdo to fotil a kdo to sem dal?... Chci jména !!!!

4) pondělí 14.7.2008 Haidel *(foto:MT)*
MŠ: Společná večeře ještě z vlastních zásob. A že jsme si pošmákli !
AN: Copak nám Maruška upekla dobrého? Nevím, co Maruška, ale daly se zde najít výtečné buchty od Pepovy maminky.
FJ: Bůh požehnej Pepově mamince. Pán Bůh jí ty buchty zaplať
FP: Jedno Slunce na obloze, druhé pod rozhlednou – Maruška Štefková.

5) středa 16.7.2008 Rőhrnbach *(foto:MT)*
FJ: Co je to za kšefty?
AN: Nenechte se zmást, toto není směnárna Fischer, ani krádež v přímém přenosu, jak by se podle fotografie mohlo zdát. To jenom Jirka ukazuje, jak těžké také může být kapesné.
MŠ: Jirka utrácí svoje drobná eura za náš výborný pozdní oběd v jedné z bavorských restaurací, kam jsme dorazili na doporučení jednoho z místních obyvatel – asi to byl Anděl na kole. Milá obsluha.

MT: To byl náš první oběd v Bavorsku, že? (*zřejmě myšleno v restauraci, protože jinak by to po třech dnech putování bylo docela tristní* **J** *– pozn.red.*) Jirka se potřeboval zbavit měšce mincí, také tam obsluhovaly paní v kroji…Jak se Jirka těší tím pohledem na získané bankovky **J** .
FP: Na kolik píveček mi to stačí, říká si Jirka. Nebo že by se dal na vekslování?
MN: Apoštolové přeci s sebou také měli takového chlápka, co jim nosil měšec…

6) středa 16.7.2008 na břehu řeky Ilz
MŠ: Na břehu řeky Ilz navečer při jednom z mnoha pokusů některých členů o zatáboření...
MT: Taková skoro pohádková chaloupka, ale nezůstali jsme, bylo ještě moc brzy a tak jsme přešli na louku přes řeku a v noci na ní zmokli.
AN: Kdopak mi to tu loupe perníček? Aneb německá perníková chaloupka po česku. Škoda, že byla tak malá, nemuseli bychom tehdy zmoknout
FJ: Chalupář a jeho dvě dcery.
JK: Kdepak ty, ptáčku, hnízdo máš?

7) středa 16.7.2008 na břehu řeky Ilz, Kalteneck (asi 15 km před Pasovem) *foto:MM*

AN: Drogové doupě u Ilzu. Ne není to přehnané. Ona se totiž z této činnosti tak trochu závislost opravdu stala. Někdo si po večerech čte, poutníci holt píchají puchýře, aby plni čerstvých sil a s ošetřenýma nohama mohli pokračovat ve své cestě až do dalšího večera.
MŠ: Tak to je skutečné zatáboření na druhé straně řeky Ilz, pár kilometrů od místa na obr.č.7. Pak jde na řadu nezbytná léčba ran, puchýřů a jiných bolístek...taky došlo i na večeři.
MT: Statečně spolu trpěli!!! Aneb: Odhaleni! Ještěže víme, co to měli za „nádobíčko“ **J**
FP: Kouknu nalevo, vidím zmožené hladem, kouknu napravo vidím pobité…. (z žalmu)
MN: Vítejte u 259.dílu Ordinace v růžové zahradě ! (A nebo je to snad Nemocnice za krajem města?)
FJ: Nevím jak vy, ale já nemusím být u všeho.

8) středa 16.7.2008 na břehu čeky Ilz, Kalteneck (asi 15 km před Pasovem) *foto:MŠ*
MŠ: Noční mše sv. na témže místě. Po ní následuje už jen zasloužený odpočinek – u některých ve formě spánku, u dalších jen takové polehávání – no zkrátka - jak si kdo ustele, tak si lehne. Dále (a to pro všechny) přišel deštík, který se záhy změnil v déšť až do našeho skoro úplného promočeni. Anděla jsme tentokrát neposlechli, i když šel okolo se psem…

MT: Mše svatá v přírodě, to byly silné zážitky. Oproštěním od téměř všech vnějších forem nabývala v jednoduchosti zvláštní krásu a hloubku. Také měl František kalich a mističku z Izraele, svaté země.
AN: Zažila jsem již mnoho nádherných mší, ale k těm opravdu nejrásnějším patří ty, které se konají v největším a nepodařenějším Božím chrámě, v přírodě.

9) pátek18.7.2008 Pasov (nábřeží Innu) *foto:MT*

AN *(překlad red.):* Ne, nic neprodáváme, píšeme domů.
FP: Tábořili a odpočívali jsme, kde se dalo.
MŠ: Pauza, odpočinek a pozorování bytí…
FJ: Píšeme pohledy, svačíme, odpočíváme a čekáme na déšť
MT: Kdyby bylo na ceduli I místo L uprostřed…Ale i tak jsme jistě patřili mezi netradiční ("vzácné") hosty Pasova…
MN: Co koukáte? To jste ještě nikdy neviděli Čechy?

10) sobota 19.7.2008 u mostu Neuburg (GER) – Wernstein (AUT) *foto:MT*
AN: Tajná porada předsedy a místopředsedy PRF.
FP: Výměna názorů? Přes Bavorsko nebo přes Rakousko? Bavorsko vítězí.
MN: Tak ještě rychle vyzpovídat a jde se dál…

11) pondělí 21.7.2008 Singham *foto:MT*

MT: Naše upřímné sbližování s různými stvořeními… S těmito tvorečky jsme měli po pár dnech putování něco společného…
FP: Pojďte se kamarádit… My jsme se už také dlouho nesprchovali.
AN: Prasátka dávají nepokrytě najevo, co si o nás myslí.
FJ: Plány imperialistů zhatí naši vepři boubelatí !
MN: Singham? Kdybychom byli v Anglii, tak by to znamenalo „zpívající šunku“. Tyhle šunky by v nás taky pěkně „zazpívaly“…

12) středa 23.7.2008 Erlbach foto: MM
FJ: Seznamte se: to je James; miluje kameny!
FP: Viellehnerovic pes James (to je vlastně Jakub). To je ta rodina, která přijela v srpnu na návštěvu do Prahy.
MT:…tak jsme se dostali na statek k Viellehnerovým, kteří různá zvířata už chovají, takže měli pochopení. A bylo to moc fajn!
AN: "Achtung! Gute und verspielte Hund!“ *(Pozor! Hodný a hravý pes – překlad red.)*. Ovšem jen do doby, než mu vezmete jeho kamínek.

13) středa 23.7.2008 Marktl *foto:MN (z archívu MŠ)*
MT: Žehnání Marušce
MŠ: Tak mě mimo jiné napadá, že odměňováni jsme byli stále - už jenom tím, že jsme na cestě mohli být a prožít si ji. Někdy třeba i s vnitřními těžkostmi a nedostatky v našem lidském chování a druzí nám nastavovali zrcadlo. Jindy s radostí a lehkostí bytí, ale vždy s jistotou Boží přítomnosti. Tím, jak jsme rozdílní a přece máme společnou cestu na pár dní… a potom i stejný cíl.
MN: Generální audience. FP: Další pod ruku!

14) čtvrtek 24.7.2008 Altötting

foto:MM

MŠ: Před mateřskou školkou - stručně řečeno Boží fantazie nemá hranice

FP: Za plotem se sbíhají děti ze školky... to asi ta vůně. Pepa umí.

MT: Šéfkuchař Pepa

FJ: Pepa už se může vdávat. Vařit umí skvěle. V polních podmínkách se osvědčil!

MN: Polní kuchyně – vzor MULTIKOT 2008 – v plném rozvinutí.

AN: Práci snáším výborně, vydržím vedle ní ležet i celý den.

15) pátek 25.7.2008 Garching *foto:MT*

JK: Dospělí 5,69 za láhev, děti polovic.

MT: „Až budu velkej…“, říkával často Filip – tak se mi to nějak u tohoto fota vybavuje…

AN: Rodiče malého chlapce s pivem v ruce nechť se dostaví k informacím, kde jim bude předán zpět do péče.

FP: Konečně zábava na úrovni.

MN: Já mám koně, super koně! Když si čuchne k Radleru, skáče jako na péru…

16) pátek 25.7.2008 Kirchweidach

AN: Drsný, německý odvykač kouření, aneb jak asi bude vypadat Mirek Nedoma, až dorazí do Santiago de Compostela.

FJ: Oblečen podle poslední módy

FP: Když spadly všechny masky, ukázalo se, co v nás opravdu je.

JK: Tys nám, Mirku, ale opravdu nějak zhubnul!

MN: Němý sluha aneb supersušák.

MŠ: Tak a došli jsme...A taky měl tento den svátek sv. Jakub. Doufáme, že s pomocí Boží tu zahájíme příští rok další etapu našeho společného putování ke hrobu sv. Jakuba

NÁVŠTĚVA U O.ROMUALDA A POUŤ DO KUDOWA ZDRÓJ – CZERMNA ANEB VŠECHNO TO ZAČALO A (BOHUŽEL UŽ) I SKONČILO NA MASARYKOVĚ NÁDRAŽÍ (22.8 – 24.8.2008)

(V tomto článku několikrát zmiňovaný pan Nedoma neodolal a se souhlasem autorek si dovolil některé pasáže doplnit a okomentovat ze svého úhlu pohledu – vše kurzívou v závorkách).

Jak už nadpis napovídá, naše putování do Kudowy Zdróje začalo na Masarykově nádraží. Všech patnáct poutníkonávštěvníků dorazilo na čas (sraz jsme měli mezi ½ a ¾ na 4). *(Dlužno podotknout, že poslední dorazil právě ten, který všechny nabádal k dochvilnosti – tedy pan Nedoma).* Jen vlaku se nějak nechtělo a přijel s asi půlhodinovým zpožděním. **J**

Cesta do Náchoda (s přestupem ve Starkoči) probíhala hladce. Vlak monotónně drncal, až se některým začaly klížit oči a na chvíli zdřímli, jiní cestu využili k povídání a další si z vlaku udělali vlastní hřiště **J**. *(Zde musím složit poklonu a také poděkovat oběma statečným a trpělivým maminkám a jejich občasným pomocníkům, že tu živelnou a energií nabitou" naši budoucnost" dokázaly udržet v přijatelných mezích. A také za to, že se v této sestavě i se svou čipernou drobotinou vůbec odhodlaly zúčastnit, protože ta pouť tím získala nový a nenahraditelný půvab.)*

V Náchodě jsme vystupovali kolem půl osmé a pěšky jsme se, pod vedením ostříleného vůdce pana Nedomy, vydali do Polska. (*Pan Nedoma byl možná ostřílený, ale mohl být i několikanásobně odstřelený, kdyby tedy mohly střílet oči účastnic, poté co shlédly první směrovku, která hlásala skoro 5 km do cíle místo původně slíbených dvou.)* Šlapali jsme a šlapali skoro dvě hodinky, až jsme ve tmě v dálce uviděli zářit kostelní hodiny. *(Možná by ve všech slovesech v předchozí větě mělo být spíše tvrdé "y", protože v celé té 15-členné expedici jsme byli pouze tři chlapi: pan Nedoma, Jirka a Ježdíkovic Kubík* **J** *)* „Už jsme skoro tam!", bylo hned slyšet radostné volání od těch zkušenějších (Zuzany R., pana Nedomy,…), kteří už otce Romualda dříve navštívili. Hodiny patřily kostelu, který sousedí s farou, kde bydlí otec Romuald.

Ten už na nás u fary také čekal. Všechny nás na přivítanou pozdravil, objal a hned nás zval dovnitř na faru, kde už pro nás obětavé hostitelky připravovaly pozdní večeři. Po otcově požehnání jsme se s chutí pustili do jídla a povídání. Protože jsme přece jen přijeli dost pozdě, nic jiného už jsme nestihli.

Vlastně přece! Ještě jsme se ubytovali v krásných, bezmála pětihvězdičkových, pokojíčcích **J**. Bydleli jsme na zahradě kousek nad farou. Někteří bydleli po dvou a ti, kdo měli štěstí, i po pěti lidech. Proč štěstí? Třeba proto, že v noci mohli více „zadýchat" a tím i více zateplit svou chatičku, do které občas zafoukal vítr z díry, která zůstala po nějakém hóóódně neklidném spáči, nebo

snad zubu času… **J** *(My s Jirkou jsme spali dokonce v cca sedmihvězdičkovém pokojíku. Jenomže, jak jsme rozsvítili, tak vyšlo najevo, že ty hvězdičky jsou ve skutečnosti právě ty zmíněné dírky v obvodových stěnách. Bláhově jsme si mysleli, že by to v srpnu nemuselo vadit, ale ještě rádi jsme na další noc přibrali Romana Fariona a Martina Miňovského.)*

Ráno jsme se probudili do zimy a pošmourného počasí, což nám ale vůbec nevadilo. Pravda, jak kterým, někteří – včetně mě – by ještě chvíli v teplém spacáku zůstali **J**. Ale z kuchyně už se na nás smála výborná snídaně v podobě klobásek, salámů, sýrů, marmelád, dortíků … – zkrátka, král by neposnídal lépe – a té se těžko odolávalo **J**.

Otec Romuald nám na sobotu domluvil autobus, kterým jsme všichni společně, spolu s ním, Edou a ještě jednou paní z Czermne, rozjeli do dvou poutních míst – Bardo a Wambierzyc.

foto Roman Farion

Bardo a naše ještě ne kompletní výprava, ale zato posílená o některé hostitele.

Chvílemi to vypadalo, že starička autobus bude potřebovat do kopců naši pomoc. Ale nakonec vše se ctí zvládl a dovezl nás až na parkoviště v Bardo. Zde jsme mohli navštívit nádherný barokní poutní kostel Nanebevzetí Panny Marie. Otec Romuald poprosil jednoho místního pana faráře *(mimochodem svého bratrance)*, aby nám v kostele udělal výklad. Takže jsme se dozvěděli třeba i takovou zajímavost, že místní varhany mají 3567 píšťal. Po zajímavém výkladu nám pan farář snesl z oltáře sošku Panny Marie Bardské, které jsme se každý mohli poklonit – políbením. V kostele jsme také zazpívali několik písní k chvále Panny Marie a potom jsme se již vydali přes sakristii a malé nádvoříčko k Betlému.

Tak netradiční a pestrý Betlém jsme ještě nikdy neviděli **J**. Byla zde celá historie Země – od řvoucích dinosaurů (jeden z nich měl místo ocasu barevnou prachovku **J**), přes Adama a Evu, andělů, krojovaných panenek, kolotoče, dřevorubců, kominíka, letadla, balónu, námořní dopravu až k terénním autům. Samozřejmě nesměla chybět Svatá Rodina v jeskyňce. Vše se hýbalo, přesouvalo, létalo, jezdilo, až oči přecházely a k tomu hrály polské písničky (snad koledy). **J** *(To tedy byl opravdu nářez! Nejdřív jsem se lekl, že jsem se spletl a vlezl do některého ze stále přibývajících dinoparků. Až když jsem se více porozhlédl, uklidnil jsem se. Nebyl to dinopark, ale jenom jakési splašené hračkářství na útěku. Možná bychom mohli otci Františkovi navrhnout, že by se dalo něco takového pořídit i do Petrovic. To by mohla být docela výnosná atrakce* ***J****.)*

Asi symbol předvánočního úklidu – tedy ta prachovka…

Z Bardo jsme si to autobusem namířili rovnou do Wambierzyc. Na prohlídku místního poutního kostela jsme měli jen necelou půl hodinku. Otec Romuald pospíchal na šestou zpět do Czermne sloužit mši svatou. Nabízel nám, že můžeme zůstat i bez něj, že si zajistí odvoz autem, ale nakonec jsme se dohodli, že na mši půjdeme s ním.

Ve Wambierzycích jsme se také sešli s dalšími poutníky z Petrovic. Někteří nováčci přijeli již dopoledne přímo do Czermne a spolu s námi už byli v autobuse. Na konci druhého dne nás bylo celkem 27.

Hned po příjezdu zpět do Czermne jsme se proto přesunuli do kostela. Zde nás Otec Romuald oficiálně přivítal ve farnosti. Po mši jsme měli výbornou večeři, po které se ještě většina sešla u táboráku, který nám připravil Eda. Jirka a pan Nedoma hráli na kytaru a někteří z nás se k nim připojili se svými hlasivkami. Po chvíli se k nám přidali i Eda a Otec Romuald, který nám také zahrál a zazpíval. A klobouk dolů, hrál i zpíval opravdu krásně. Táborák trval dlouho do noci, ale nakonec i ti největší nespavci přece jen zalezli do svých spacáků, aby si užili poslední mrazivou polskou noc. **J**

V neděli počasí opět vyvádělo psí kusy. Proto bylo už ráno rozhodnuto, že pouť nebude venku na louce, ale pěkně pod střechou v kostele.

Po výtečné snídani jsme se rozdělili na několik skupinek. Jedna jela do skanzenu, další měla vlastní program a poslední si šla (v čele s průvodcem Edou) prohlédnout město. Protože Kudowa Zdrój je lázeňské městečko, nezapomněl nás Eda dovést ani k vřídlům. *(Jenom pan Nedoma nikam nešel*

a zůstal na svém sedmihvězdičkovém pokojíku a užíval si sucha i najednou téměř neuvěřitelného nedělního klidu A také bylo třeba ještě vymyslet dvě přímluvy, které jsme měli přednést při odpolední poutní mši.) Na faře nám zatím pohostinné paní kuchařky připravily vynikající oběd. Po něm přijel otec František s dalšími poutníky. Takže už nás bylo 32.

V pauze mezi obědem a začátkem poutě se většina z nás pustila do balení, abychom po pouti byli připraveni na odjezd, který byl naplánován na čtvrt na sedm.

Pouť k místnímu patronovi sv. Bartolomějovi začala ve čtyři hodiny. Sbírka, která se v kostele uspořádala, byla ve prospěch našeho budoucího farního centra. Vybralo se v přepočtu 15 000 Kč! DĚKUJEME!!!

Lidí přišlo opravdu hodně. Ještě že jsme měli rezervovaná místa na sezení **J**. Mši sloužil otec František – v polštině **J**. Nálada v kostele byla slavnostní, uvolněná a přátelská. K této náladě jistě přispěly i vstupní promluvy otce Romualda i otce Františka, kterému do polštiny tlumočil Jiří Friedl. Při přímluvách se střídaly česky a polsky čtené prosby. Na znamení jednoty navíc jednu polskou prosbu četl Čech – konkrétně Jirka Fischer a naopak jednu českou četl Polák. **J** Celou mši doprovázel výborný polský sbor. Někdo poznamenal, že mu z jejich zpěvu až běhal mráz po zádech, jak se mu líbili. Také sklidili na konci mše veliký potlesk.

Krásné tři dny utekly jako voda a po mši už nezbývalo nic jiného, než poděkovat a se všemi a hlavně s otcem Romualdem se rozloučit a vyrazit na cestu zpět do Prahy. Do Náchoda nás obětaví Poláci odvezli auty a z Náchoda jsme jeli dál vlakem. Během cesty jsme si v jednom z kupé udělali, jak poznamenal pan Nedoma, „hudební salónek“ **J** s kytarou a zpíváním.

Naše putování skončilo v Praze na Masarykově nádraží, kam jsme dojeli večer kolem půl jedenácté večer.

A co na závěr? Rozhodně veliké DĚKUJEME!!! Otci Romualdovi a všem v Czermne za vlídné přijetí, pohostinnost a překrásné tři dny. JEŠTĚ JEDNOU DÍKY!!!

Marie a Kristýna Plačkovi
*(a místy i pan Nedoma **J**)*

redakční zadní vrátka

(aneb když Okénko nestačí)

Tak to je pro letošek o prázdninách už snad vše. Příště už zase o něčem jiném… **J**

LASTURA, č.19/2008, pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost u kostela sv.Jakuba Staršího,
Edisonova 17, 109 00 Praha 10 – Petrovice, web: http://petrovice.cestaprirody.cz
Bankovní spojení: Poštovní spořitelna, č.ú. 188731509/0300. Fond na farní centrum: var.symbol 153.
Kontakt na duchovního správce: tel: 222956361, GSM: 776252251, prevrat@volny.cz
Kontakt na redakci: lastura@email.cz . Uzávěrka dalšího čísla: 10.11.2008.
Redakční rada tohoto čísla: P.M.F.Převrátil, M.Nedoma, A.Nedomová ml.
Poděkování všem přispěvatelům a Mgr.Jiřímu Vonešovi za poskytnutí grafiky sv.Jakuba.
Náklady na výrobu jednoho výtisku: 10,- Kč

Mimořádná soutěž Lastury

Zcela v duchu tohoto čísla si můžete i zasoutěžit a i vyhrát zajímavé ceny (které jsou rovněž nějak spjaté s letošními prázdninami).

Prohlédněte si tedy níže uvedený obrázek kolektivního překročení hraniční čáry s Německem z letošní svatojakubské pouti a zkuste odvodit nebo si tipnout, které boty z dalších obrázků patří ke kterému účastníkovi poutě. Stačí k iniciálám každého poutníka napsat číslo příslušného páru bot.

Své odpovědi posílejte do 15.11.2008 na lastura@email.cz nebo pokud nemáte možnost mailové korespondence, můžete využít odpovědního lístku na str.P4, který vyplníte a vhodíte (nejlépe v obálce) do poštovní schránky fary. Ze správných odpovědí vylosujeme na farním shromáždění 23.11.2008 5 výherců. Všichni vylosovaní výherci obdrží speciální barevnou publikaci Lastury právě o této pouti, k tomu ještě vítěz dostane láhev pravého moravského vína a další 2 v pořadí petrovický poutnický odznak.

Soutěže se samozřejmě nemohou zúčastnit letošní poutníci (i když mnohý z nich by měl také určitě problém správné obutí přiřadit **J**) a rovněž se jim zapovídá radit komukoliv ze soutěžících.

PROGRAM V PETROVICKÉ FARNOSTI PODZIM-ZIMA 2008/2009

Pravidelné bohoslužby

neděle: 9.00 a 10.30 hod.

úterý,čtvrtek,pátek a sobota: 18.00 hod.

středa: 18.30 hod., poté modlitba v kostele a od 19.45 hod. setkání společenství

Výstav Nejsvětější svátosti – každý čtvrtek a každý 1.pátek po mši sv. do 19.30 hod.

Příležitost k svátosti smíření - před mší svatou, při adoraci

a několikrát za rok po společné kající bohoslužbě s několika zpovědníky

Mimořádnosti:

26.10. - neděle - svátek „Výročí posvěcení kostela“, posvícenské agapé
29.10. - středa – 20.00 na faře – 1.biblická hodina pro biřmovance a pro ostatní zájemce, kteří se přihlásí předem k pravidelné účasti (další:12.a 26.11., 10.12.)
1.11. - sobota – slavnost Všech svatých, při bohoslužbě a po ní vystoupení mladých hudebníků z farnosti
2.11. - neděle – Vzpomínka na všechny věrné zemřelé, modlitba na hřbitově
11.11. - úterý – 19.00 schůze PRF
20.11. - čtvrtek -16.00 schůzka společenství starších
21.11. - 3. pátek – program pro veřejnost
22.11. - sobota – brigáda na úklid listí v okolí kostela
23.11. - neděle – slavnost Krista Krále– 14.00 (u Čouků) - **farní shromáždění**
5.12. - pátek – při mši sv. od 18.00 a poté na faře setkání dětí se sv.Mikulášem a jeho doprovodem
9.12. - úterý – 19.00 schůze PRF
13.12. - sobota – adventní úklidová **brigáda**
20.12. - sobota – od 15.00 příležitost ke svátosti smíření u **více zpovědníků** – pro dospělé i děti!
- při mši sv. od 18.00 hromadné udělení svátosti pomazání nemocných (pro přihlášené) – příprava v 17.45!

28.12. -neděle, svátek sv.Rodiny, při obou mších sv. obnova manželských slibů
17.1. 2009 – sobota – oslava **13. narozenin farnosti** - 10.00 mše sv.,
14.00 program U Čouků
16.2.-20.2.2009 – Boží Dar – **zimní farní rekreace**

Co se všechno ve farnosti děje:

- setkání starších věkem, i když mladých duchem - 3. čtvrtek v měsíci v 16.00 hod. - na faře
- každé druhé úterý od 18.45 setkání společenství teenagerů
- schůzky prezidia Mariiny legie - v úterý v 19.15 hod. na faře
- agapé - 3. neděli - neformální setkání po druhé mši sv.- na faře nebo okolo ní

FARNÍ SPORTOVÁNÍ

v malé tělocvičně ZŠ Praha – Petrovice (budova Dopplerova dříve Bellova) –vchod branou proti sokolovně (pizzerie Gladiátor)

Každé úterý od 18.00 do 19.30 hodin.

Sudé týdny: volejbal (příp.další míčové hry)

kontaktní osoba: Petra Havelková; havelkova.petra@gmail.com , 777 692 541)

Liché týdny: cvičení (rytmika) pro ženy

(kontakt. osoba: Markéta Plecáková; market.bastet@centrum.cz , 737764666 – pouze po 15.hod.!!!),

popř.stolní tenis či volné cvičení (posilování) pro kohokoliv

Prostoru pro další zájemce zbývá ještě dostatek. V případě dostatečného zájmu je stále možnost využít též odpolední interval (15.30 - 18.00 hod) přednostně pro setkávání maminek (ale tatínky nevylučujeme) s předškolními dětmi všeho věku. Proto prosíme všechny další zájemce o toto setkávání, ale i o volejbal, stolní tenis, sálový fotbálek či jiné formy tělocvičení,
aby svůj zájem dali najevo nejpozději
do **konce října 2008**
(rychlejší zájemci budou mít samozřejmě přednost)
na mail: lastura@email.cz
nebo na mobil: +420 605 235 538.

•

PODĚKOVÁNÍ

Děkuji všem, kteří se v pátek 11.7.2008 přišli rozloučit s mojí drahou manželkou Evou Farionovou a pomodlili se za spásu její duše. Zvláště pak děkuji rodině Riedlbauchově za citlivý a důstojný hudební doprovod.

Roman Farion

MIKULÁŠ SE NÁM OŽENIL… J

Dvě dobré duše spojené s naší farností Magda Kašubová a náš hlavní farní webmaster (a pravidelný Mikuláš) Tomáš Síbek si 30. 8.2008 v našem farním kostele udělili svátost manželství.

V pravdě velkolepá svatba pak pokračovala v hostinci „U Čouků“

Lastura dodatečně gratuluje a přeje hodně požehnání do společného života.

zde odstřihněte

Odpovědní lístek pro soutěž ze str.P1

poutník	MT	AN	MŠ	FP	FJ	MN	JF	JK	MM
Boty č.									

jméno: ……..

telefon: …… mail:……..